

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН
КАСАЦИОНЕН
СЪД

ИЗХ. № R-4/2013 г.
гр. София, 01.10.2013 г.

**ДО
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРОТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
На Ваш изх. № КП-353-03-61 от 26.09.2013 г.**

С Т А Н О В И Щ Е

**на Върховния касационен съд
на Република България**

Относно: законопроект за изменение и допълнение на
Наказателния кодекс № 354-01-58, внесен от ВОЛЕН НИКОЛОВ
СИДЕРОВ и група народни представители на 20.09.13 г.

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Представяме на вашето внимание становището на Върховния касационен съд по законопроекта за изменение и допълнение на Наказателния кодекс /НК/ № 354-01-58, предвиждащ създаване на нов чл. 155в, който да гласи: „Който манифестира публично своята или на други хомосексуална ориентация или принадлежност, чрез организация или участие в митинги, шествия и паради или чрез средствата за масова информация и Интернет, се наказва с лишаване от свобода от една до пет години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лв”.

В мотивите към законопроекта се изразява становище, че предложеното изменение на НК има за цел да противодейства на организираните паради на лица с хомосексуална ориентация, които застрашават традиционните български морални ценности и рушат

установения в страната семеен модел. Счита се, че изменението на НК в предложения смисъл ще отговори на обществените очаквания и ще способства за защита на гражданския мир и обществената безопасност.

Република България е страна по Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, респективно, по Международния пакт за граждански и политически права, регламентиращи закрилата на правото на неприкосновеност на личния живот/ чл. 8 от Конвенцията, чл. 17 от Пакта /и забраната за дискриминация/ чл. 14 от Конвенцията, чл. 26 от Пакта/. Спазването на човешките права е върховен принцип и на българската Конституция. Съгласно чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България, всички граждани са равни пред закона. Не се допускат ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Принципът за равенство на гражданите е намерил израз и в Закона за защита от дискриминация, в чийто чл. 4 е уредена забраната за осъществяване на пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или международен договор, по който Република България е страна. Държавната власт в Република България е подчинена на изискването за зачитане на човешките права в рамките на демократичната конституция, на ратифицираните международни актове по правата на човека и демократичните стандарти и принципи на международното право /Решение на Конституционния съд № 5 от 17.04.2007 г., по к. д. № 11/06/.

Евентуалното приемане на чл. 155в в Наказателния кодекс би влязло в сериозно противоречие с правото на неприкосновеност на личния живот, с правото на свободно сдружаване, с правото на изразяване на собствено мнение, с правото на участие в митинги и манифестации, респективно, би довело до дискриминация, основана на сексуална ориентация. Затова считаме, че предложеният текст не се вписва в действащата нормативна уредба и не отговаря на международните задължения, по които Република България е страна. Закрилата на човешките права стриктно и последователно се отстоява в

практиката на Европейския съд по правата на човека и в тази на националните съдилища, а несъмнено сред тези права фигурира и правото за свободен избор при формиране на сексуалната ориентация и правото да бъде афиширана тази ориентация или принадлежност по избор от личността начин /в този смисъл не би могло да бъде забранено участието в митинг, шествие или парад или манифестирането на сексуална ориентация или принадлежност чрез средствата за масова информация или Интернет/.

ВКС не споделя становището на вносителите на законопроекта, че в нашето общество е създадена атмосфера на нетърпимост към лицата с хомосексуална ориентация. От една страна, това обективно не е така, тъй като в обществения живот се разискват и коментират различни мнения по този въпрос, което е в духа на плурализма на демократичното общество. От друга страна, упражняването на правата на тази категория лица не носи белезите на обществена опасност, а наличието на обществена опасност е предпоставка за обявяване на определена човешка проява за престъпление. Не споделяме и разбирането, че общественият морал е застрашен или биха се накърнили традиционни семейни ценности. Свободата на избор на поведение е гарантирана от правото възможност, която не повлиява на обществения морал /както е известно, между правните и морални норми не би могло и не е налице пълно съвпадение/, а и системата от семейни ценности също е такава с морален характер. Ако бъде приет, предложеният текст би довел до недопустимо ограничаване на човешките права, което е в разрез с чл. 57, ал. 1 и 2 от Конституцията на Република България /„ограниченията на човешките права са допустими само ако би се стигнало до накърняване правата на други лица”/, докато, изброените в чл. 155в прояви не накърняват ничии права.

**ЗАМЕСТИНИК ПРЕДСЕДАТЕЛ НА I
И ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ**

/ПАВЛИНА ПАНОВА/

